

Hồi 431

Diệu ngôn yếu đạo

Hoàn Huyền ngồi trong đại sảnh, quan sát Tiều Noãn Ngọc đang dẫn một nam tử ăn mặc kiêu vãn sãi bước vào.

Người này niên kỷ ước chừng trên dưới ba mươi, thân hình cao gầy, cử chỉ ung dung phong nhã, nhấn thần sắc bén tựa như đang không ngừng thẩm thị người khác vậy.

Ấn tượng đầu tiên của Hoàn Huyền là người này là hạng cực kỳ vô tình, tất cả đều tính đến lợi hại mà xét đoán, làm chuyện gì cũng không bị cái gọi là 'lương tâm' câu thúc, tất cả đều dựa vào trí kế lạnh lùng tàn khốc và bạo lực để đạt được mục đích của mình.

Nam tử cùng Tiều Noãn Ngọc quỳ xuống thi lễ với Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền cất tiếng: "Ngồi đi!".

Nam tử kia nói: "Bỉ nhân Tiều Phụng Tiên, xin xá mệnh vì Nam Quận công, vĩnh viễn theo sau ngài". Nói xong mới cùng Tiều Noãn Ngọc đứng lên, ngồi sang một bên.

Hoàn Huyền trầm nhủ, người này có thể là nhân tài, nếu có thể lợi dụng được y, nói không chừng có thể lấp được chỗ trống của Can Quy để lại.

Tiều Noãn Ngọc cất giọng thổ thể nói: "Tam thúc vừa mới đến Giang Lăng là Noãn Ngọc dẫn người đến gặp Nam Quận công ngay đó!".

Hoàn Huyền trầm giọng: "Đối với chuyến đi đến Biên Hoang này Phụng Tiên có bao nhiêu phần tự tin?".

Tiều Phụng Tiên điềm đạm nói: "Xin Nam Quận công chớ trách, Phụng Tiên căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện này, và cũng không nghĩ đến là sẽ đi chuyến này".

Tiều Noãn Ngọc ngạc nhiên thốt lên: "Tam thúc!".

Tiều Phụng Tiên đưa tay ngăn Tiều Noãn Ngọc nói tiếp, quay sang bảo Hoàn Huyền: "Can Quy ngộ hại khiến trong lòng chúng thuộc hạ vô cùng khó chịu, có điều người chết cũng đã chết rồi, quan trọng nhất là phải nhìn về tương lai. Hiện giờ vận mệnh của Ba Thục Tiều gia nằm cả trong tay Nam Quận công, cùng tồn cùng vong với người, tất cả đều phải lấy đại cục làm trọng, ân oán cá nhân chỉ là chuyện nhỏ không đáng để mất".

Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp; “Noãn Ngọc có thể hầu hạ Nam Quận công, đó là phúc của Tiều gia, đại ca lại càng cảm thấy an ủi phần nào”.

Mỗi câu của y đều như đánh vào lòng Hoàn Huyền, sự thực thì Hoàn Huyền vẫn không muốn để Tiều Noãn Ngọc đến Biên Hoang Tập mạo hiểm, câu cuối cùng lại càng khiến họ Hoàn có cảm giác như trút được tảng đá đè nặng trong tim, bởi Tiều Phụng Tiên nói vậy, tức là Tiều Tung đã mặc nhiên thừa nhận quan hệ mới của y và Tiều Noãn Ngọc.

Tiều Noãn Ngọc lộ vẻ không vừa ý, nhưng lại không dám lên tiếng phản bác, từ đây có thể thấy phân lượng và địa vị của Tiều Phụng Tiên trong Tiều gia lớn đến thế nào.

Nét mặt Hoàn Huyền vẫn lạnh lùng, không lộ ra bất cứ tình cảm gì, bình tĩnh nói: “Không biết đối với tình hình trước mắt tiền sinh có suy nghĩ gì?”.

Y chuyển sang gọi Tiều Phụng Tiên là tiền sinh, để chứng tỏ sự tôn trọng của mình với đối phương.

Tiều Phụng Tiên chăm chú nhìn Hoàn Huyền hồi lâu, rồi đột nhiên hỏi: “Thứ cho bỉ nhân to gan hỏi Nam Quận công một vấn đề”.

Hoàn Huyền bắt đầu cảm thấy người này không những có kiến thức, có胆 lượng, hơn nữa còn vô cùng thú vị, bèn gật đầu mỉm cười nói: “Hỏi đi! Ta cũng muốn biết xem tiền sinh định hỏi chuyện gì?”.

Tiều Phụng Tiên hân hoan hỏi: “Bỉ nhân chỉ muốn hỏi Nam Quận công có tin vào vận khí hay không mà thôi?”.

Hoàn Huyền ngạc nhiên thốt: “Cái thứ vận khí này huyền hoặc quá, ta chỉ có thể nói là bán tín bán nghi, không dám hoàn toàn phủ định, nhưng cũng không dám khẳng định, tại sao lại hỏi một câu như vậy chứ?”.

Tiều Phụng Tiên ung dung nói: “Bởi vì theo bỉ nhân thì khí số của Biên Hoang Tập vẫn còn chưa tận, vì vậy hai lần lọt vào tay Mộ Dung Thùy rồi cũng khôi phục lại được. Chuyện này đã tạo dựng sự một lòng tin cực lớn cho Hoang nhân, tất cả các điều kiện tập hợp lại, sẽ hình thành nên một thứ khí số kỳ lạ. Khi mà mỗi Hoang nhân đều tin chắc rằng khí số của Biên Hoang Tập chưa tận, bọn họ sẽ trở thành một đạo quân cực kỳ đáng sợ. Tệ hại nhất là bọn họ tuyệt đối không thiếu anh hùng, như Yến Phi đang ngồi trên bảo tọa Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ kia chẳng hạn”.

Hoàn Huyền gật đầu nói: “Ta không thể không công nhận rằng những điều tiền sinh vừa nói mang lại cho ta một cảm giác rất mới mẻ. Có phải tiền sinh muốn chỉ ra rằng Hoàn Huyền ta căn bản không nên đụng chạm với Biên Hoang Tập?”.

Tiêu Phụng Tiền mỉm cười: “Chỉ khi một chuyện xảy ra thì chúng ta mới có thể đụng đến Biên Hoang Tập, chính là khi nào Yến Phi bị người ta tiễn xuống hoàng tuyền”.

Hoàn Huyền chau mày nói: “Yến Phi quan trọng vậy sao?”.

Tiêu Phụng Tiền gật đầu: “Yến Phi đối với Biên Hoang Tập, chẳng khác gì Tạ Huyền với Bắc Phủ binh cả, đương nhiên là phương thức của hai kẻ này khác nhau, nhưng cũng có thể nói là rất thích hợp với hoàn cảnh của mỗi bên”.

Hoàn Huyền nói: “Yến Phi từng thảm bại trong tay Tôn Ân, toàn bộ đều nhờ sau này trảm sát Trúc Pháp Khánh mà khôi phục thanh danh. Biết đâu Trúc Pháp Khánh chỉ là loại có hư danh, có phải tiền sinh đã đánh giá họ Yến y quá cao rồi không?”.

Tiêu Phụng Tiền điềm đạm nói tiếp: “Trách nhiệm của bỉ nhân là đưa ra các ý kiến cho Nam Quận công lựa chọn, vì vậy không thể không trực ngôn vô kỵ, Nam Quận công có thể thứ cho bỉ nhân tội mạo phạm được chăng?”.

Hoàn Huyền tinh thần phấn chấn, hứng thú cười cười nói: “Từ đây trở đi, tiền sinh muốn nói gì cũng được, không cần lo lắng bất cứ điều gì cả”.

Kế đó liền đưa mắt nhìn Tiêu Noãn Ngọc đang phụng phịu, mỉm cười bảo: “Noãn Ngọc có thể làm chứng cho những lời ta vừa nói”.

Tiêu Phụng Tiền hân hoan gật đầu: “Vậy thứ cho bỉ nhân trực ngôn. Mục tiêu của Nam Quận công chắc hẳn không phải là làm thiên hạ đệ nhị cao thủ, mà là hoàn thành di chí của Hoàn Ôn đại tướng quân, bước lên ngôi bảo tọa của Hoàng đế, dùng tài lực của phương Nam để dẫn quân Bắc phạt, đuổi hết rợ Hồ, tạo dựng nên sự nghiệp bất hủ. Bỉ nhân nói vậy có đúng chăng?”.

Song mục Hoàn Huyền lấp lánh dị quang: “Nhưng tiểu tử Lưu Dự có thể hô phong hoán vũ như vậy chính là nhờ có Biên Hoang Tập ở sau hậu thuẫn, không tấn công Biên Hoang Tập, ta làm sao thu thập được tên khải ố đó?”.

Tiêu Phụng Tiền mỉm cười: “Muốn phá Lưu Dự, trước tiên phải phá Biên Hoang Tập, nhưng cần giết Yến Phi trước tiên. Yến Phi chết rồi, Biên Hoang Tập sẽ tự động sụp đổ, đây chính là sách lược tốt nhất, không còn cách nào hay hơn nữa cả”.

Hoàn Huyền lộ ra vẻ trầm tư, hồi lâu sau mới nói: “Không phá Biên Hoang Tập, làm sao mà giết được Yến Phi đây?”.

Tiêu Phụng Tiền tự tin nói: “Muốn phá Biên Hoang Tập, cần phải sử dụng hành động quân sự quy mô lớn, lại càng phải mạo hiểm, nếu như có gì sơ suất, tất sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch tiến công Kiến Khang của Nam Quận công, quả thực không phải là chuyện kẻ trí giả

nên làm. Nhưng nếu muốn giết Yến Phi, thì chỉ cần dùng thủ đoạn giang hồ, bất luận thành hay bại cũng không ảnh hưởng gì đến hồng đồ bá nghiệp của Nam Quận công cả, xin Quận công minh xét”.

Hoàn Huyền thở dài: “Không phá Biên Hoang Tập, làm sao diệt được dư nghiệt của Đại Giang bang? Đây chính là điều kiện chủ yếu khiến Nhiếp Thiên Hoàn chịu hợp tác với chúng ta đó”.

Tiêu Phụng Tiên mỉm cười nói: “Trong lòng Quận công, Nhiếp Thiên Hoàn chỉ là một con cờ còn có giá trị lợi dụng, bước tiếp theo của con cờ này nên đi thế nào, tự nhiên phải do Nam Quận công quyết định chứ không phải do Nhiếp Thiên Hoàn độc đoán chuyên hành”.

Hoàn Huyền suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Ai có thể giết Yến Phi cho ta chứ?”.

Tiêu Phụng Tiên liền đáp ngay: “Chuyện này để Phụng Tiên phụ trách được chăng?”.

Hoàn Huyền chăm chú nhìn y hồi lâu, không nói năng gì.

Tiêu Phụng Tiên hùng hồn nói: “Hiện giờ tình thế thiên hạ đã phân minh rõ ràng. Phương Bắc đang do Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Thùy tranh giành với nhau, Biên Hoang Tập thì vì Kỷ Thiên Thiên mà bị cuốn vào cuộc chiến này, trở thành cái gai trong mắt Mộ Dung Thùy, chỉ cần sơ thất một chút là sẽ dẫn đến đại họa tập hủy nhân vong ngay. Nếu bĩ nhân đoán không lầm, Mộ Dung Thùy sẽ nhân lúc thời tiết băng giá làm đường bộ khó đi này mà chặn giao thông thủy lộ ở phía bắc Dĩnh Thủy, đến lúc ấy chỉ cần chúng ta kéo một chân của đám Hoang nhân ấy, tự nhiên chúng sẽ rơi vào tuyệt cảnh thôi”.

Hoàn Huyền nói: “Ý của tiên sinh có phải là công hãm Thọ Dương để cắt thủy lộ đến phương Nam của Biên Hoang Tập không?”.

Tiêu Phụng Tiên gật đầu: “Đây là chuyện chúng ta có thể làm được, lại vừa vỗ về được Nhiếp Thiên Hoàn nữa. Vì hoàn cảnh địa lý đặc thù của Biên Hoang Tập, nên bất luận kẻ nào muốn tấn công Biên Hoang cũng đều phải trả một cái giá rất đắt. Cách đối phó tốt nhất, chính là cắt mạch máu của nó trước. Có một tình huống duy nhất có thể dụng binh với Biên Hoang Tập, chính là khi toàn bộ Hoang nhân đều mất đi lòng tin và đấu chí, mà để chuyện này xảy ra, trực tiếp nhất chính là giết chết Yến Phi rồi treo thủ cấp của hắn lên đỉnh Chung lâu giữa Biên Hoang Tập”.

Hoàn Huyền cười lớn nói: “Nghe tiên sinh nói như vậy, hồng đồ đại nghiệp của Hoàn Huyền ta gần như đã hoàn thành một nửa rồi. Tiên sinh đường xa mệt mỏi, giờ hãy nghỉ ngơi cho tốt, đêm nay ta sẽ thiết yến khoản đãi, đến lúc ấy mới nói chuyện tiếp được chăng?”.

Tiêu Phụng Tiên liền vui vẻ cáo từ.

oOo

Giang Văn Thanh bước vào chủ đường, thấy Mộ Dung Chiến đang ngồi ngẩn người ra trước bàn, tựa như đang suy tính điều gì. Trên mặt bàn đặt một gói vải bố hình chữ nhật.

Nàng ngồi xuống đối diện với y, nói: "Có phải đang lo lắng cho Cao Ngạn không? Nhưng lo lắng cũng vô bổ thôi, chúng ta cần phải nghĩ đến tình huống tồi tệ nhất thì nên ứng biến thế nào. Trận quyết chiến với Mộ Dung Thùy lần này đã toàn diện triển khai rồi".

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên thốt: "Nhất định là đại tiểu thư đến ngay sau ta rồi, vì ta vẫn còn ngồi chưa ấm chỗ mà. Có gì chỉ giáo không vậy?".

Giang Văn Thanh mỉm cười: "Nói vấn đề của huynh trước đã, có tâm sự gì đúng không?".

Mộ Dung Chiến có vẻ chán nản nói: "Ta bị người ta bán đứng rồi".

Giang Văn Thanh ngẩn người: "Ai dám bán đứng Chiến soái chứ?".

Mộ Dung Chiến nở một nụ cười chua chát, đẩy bọc đồ trên bàn về phía Giang Văn Thanh, nói: "Đại tiểu thư mở ra xem thì biết".

Giang Văn Thanh liền y lời mở ra, lập tức thất thanh kêu lên: "Đây không phải là thiết bút bị Hướng Vũ Điền 'trung dụng' của Cổ thúc hay sao?".

Mộ Dung Chiến thở dài: "Lần này đúng là chẳng ra gì. Bên trong bao đó vốn là trường kiếm của Hướng Vũ Điền, ta vừa mới trở về mới phát giác bị người ta đổi mất, đương nhiên là do tên tiểu tử đó làm rồi. Dù là địch nhân, ta cũng không thể không nói một chữ 'phục'".

Giang Văn Thanh cảm thấy lạnh hết cả người.

Trong tình huống bình thường, dù Hướng Vũ Điền thân thủ phi thường, nếu muốn lên vào đây trộm kiếm mà không ai hay biết thì cơ hội thành công cũng vẫn nhỏ vô cùng nhỏ, nhưng nếu tình hình hỗn loạn như tối qua, thì tự nhiên sẽ rất có lợi cho họ Hướng. Từ đây có thể thấy đồ ước của y với Hoang nhân quả thực đã có hiệu quả nhất tiền xạ vô số điều.

Người này quả thực là quá thông minh.

Giang Văn Thanh nhất thời còn chưa hiểu ra, hỏi: "Chuyện này thì liên quan gì đến chuyện huynh bị bán đứng chứ?".

Mộ Dung Chiến nói: "Tình hình tối qua, Hường Vũ Điền muốn thâu thiên hoán nhật, có lẽ không khó khăn gì, khó ở chỗ làm sao hắn biết được bội kiếm đặt trên chiếc bàn này?".

Giang Văn Thanh chau mày: "Huỳnh muốn nói là có nội gian?".

Mộ Dung Chiến lắc đầu: "Đương nhiên là không phải nội gian. Giờ điều Hoang nhân chúng ta đáng tự hào nhất chính là không có phản đồ mà".

Giang Văn Thanh giật mình chấn động: "Có phải Sóc Thiên Đại tiết lộ không?".

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Đại tiểu thư đoán đúng rồi! Ôi! Thật không ngờ nàng ta lại bán đứng ta!".

Giang Văn Thanh ngưng thần nhìn y một hồi, sau đó nói: "Có phải huỳnh rất có hảo cảm với nàng ấy không?".

Mộ Dung Chiến nói: "Sao không hỏi luôn là có phải ta đã yêu nàng ta rồi không? Có lẽ vậy! Vừa rồi ta cứ tìm có mãi, chẳng hạn như nàng ta nghĩ rằng chuyện này không ảnh hưởng đến ta lắm, nên mới thuận miệng mà nói ra để lấy lòng Hường Vũ Điền... có điều trong lòng ta thực sự rất khó chịu".

Giang Văn Thanh cúi đầu nói: "Huỳnh có dự định gì chưa?".

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên nhìn Giang Văn Thanh, nói: "Ta còn chưa thỉnh giáo đại tiểu thư tìm ta có chuyện gì, tại sao ta lại có cảm giác dường như đại tiểu thư thấy khó mở miệng thì phải? Tất cả đều là người nhà, có chuyện gì cũng thương lượng được mà".

Giang Văn Thanh nói: "Trả lời câu hỏi của ta trước đã, được không?".

Mộ Dung Chiến cười khố: "Nếu ta nói rằng ta căn bản không có dự định gì cả mà chỉ đợi tin tức từ phía Cao Ngạn, khẳng định sẽ làm đại tiểu thư rất thất vọng. Nhưng ta thật sự không nghĩ ra cách gì cả, Hường Vũ Điền quả thực quá lợi hại, chúng ta có thể giữ được giao thông giữa Biên Hoang Tập và phương Nam không dễ dàng, chỉ đành đợi khi nào Yến Phi trở về thu thập Hường Vũ Điền, thì chúng ta mới có cơ hội phản kích lại quân Yên".

Giang Văn Thanh định nói gì rồi lại thôi.

Mộ Dung Chiến nhìn nàng hồi lâu, rồi chợt lên tiếng nói: "Ta hiểu rồi! Đại tiểu thư có phải muốn đích thân đến phương Nam trợ giúp Lưu gia, nhưng lại cảm thấy giờ không phải là lúc thích hợp, nên không có cách nào mở lời phải không?".

Thân hình mảnh khảnh của Giang Văn Thanh khẽ run rẩy, cười gượng nói: "Bị huỳnh nhìn thấu rồi!".

Mộ Dung Chiến mỉm cười: "Đại tiểu thư định bao giờ thì động thân?".

Giang Văn Thanh đưa mắt nhìn Mộ Dung Chiến, khổ não nói: “Nhưng...”.

Mộ Dung Chiến ngắt lời: “Ta hiểu, sự thực thì mỗi người ở Biên Hoang Tập này đều hiểu cả, giờ là lúc đại tiểu thư cần đến phương Nam cùng Lưu gia kẻ vai tác chiến, bằng mọi giá phải bắt Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn phải đền tội. Biên Hoang Tập để cho chúng ta và Yến Phi bảo vệ, đại tiểu thư cứ yên tâm đi đi! Như lão Trác đã nói đó, Biên Hoang Tập chúng ta khí số vẫn chưa tận, mà Lưu gia thì giờ đang rất cần đại tiểu thư”.

Giang Văn Thanh đỏ bừng hai má, khẽ cúi mái đầu, nhẹ giọng nói: “Đa tạ!”.

Mộ Dung Chiến bị vẻ đẹp của nàng làm phân thần, nhất thời không nói nên lời. Đúng lúc này thì có người đến báo, Thác Bạt Nghi cầu kiến.

Mộ Dung Chiến không khỏi thâm kinh ngạc, Thác Bạt Nghi xưa nay vốn không có giao tình riêng tư gì với y, đương nhiên vô sự không ai lên điện tam bảo, lần này vì có gì mà lại đến cầu kiến y đây?

oOo

Song phương vừa xuất thủ, Yến Phi đã biết mình suy đoán không sai, trận này chỉ có thể kết thúc khi một bên bại vong, căn bản không có khả năng giữa chừng ngưng chiến.

Đối phương không người nào là không phải cao thủ cấp đại tôn sư, hơn nữa còn mỗi người một tuyệt nghệ, phối hợp chặt chẽ, uy lực nhân lên gấp bội phần.

Nếu đơn thuần chỉ luận chiêu thức và công lực, có thể chưa đầy mười chiêu chàng đã biến thành du hồn dã quỷ mất đi thân xác, thứ duy nhất để bảo mệnh chính là Tiên Môn kiếm quyết, hơn nữa còn phải sử ra toàn lực hạ sát đối phương, dồn ba cao thủ đang sợ này vào tử địa trước khi chân nguyên của chính chàng hao tận.

Tình thế ép chàng đến mức không còn dư địa nào để nương tay nữa cả.

Yến Phi đột nhiên nhảy bật về sau, nhưng đây không phải là một cú nhảy tầm thường, mà bên trong còn ẩn tàng vô số đạo lý vi diệu khác thường.

Trước tiên là để tránh khỏi thế công sắc bén của Khuất Tinh Phụ từ bên tả, một chiêu này của y nhìn có vẻ bình thường, nhưng sự thực thì lại chính là chiêu số chí mạng nhất, khiến chàng đỡ cũng không được mà không đỡ thì lại càng không được.

Nếu chỉ có hai người đối trận, chàng chỉ cần rút Điệp Luyện Hoa ra hất lên phía trước là có thể phá giải được rồi, nhưng còn hai cao thủ Ma môn khác đang cùng lúc từ trên không

và phía sau hợp lực vây công, lúc chàng ngạnh tiếp chiêu công của Khuất Tinh Phụ cũng chính là lúc Yến Phi chàng mất mạng, tuyệt đối không có khả năng thứ hai.

Trường kinh khí của Vệ Nga lại càng kỳ quái đến cực độ, hoàn toàn phủ chụp lên chàng, không gian xung quanh Yến Phi tựa như bị hãm lại, chẳng những làm cảm quan của chàng mất đi sự linh mẫn, mà còn khiến Yến Phi có cảm giác không thể nào vận lực, khó chịu vô cùng, tựa như loài cá gặp phải dòng xoáy ngầm dưới biển, không thể tự điều khiển bản thân mà cũng không thể giãy giụa vẫy.

Còn ba thốn nữa là chàng chụp được đốc kiếm của Điệp Luyện Hoa.

Cả người Yến Phi trượt về phía sau, kinh khí của Cáp Viễn Công lập tức tăng tốc và tăng thêm sức mạnh, dù là Yến Phi có chân khí hộ thể, thì áp lực đè nặng lên xương sống chàng cũng khiến nó tưởng chừng như muốn gãy vụn.

“Cheng!”.

Đúng vào khoảnh khắc sinh tử chỉ cách nhau một đường tơ thể này, Điệp Luyện Hoa chợt phát ra tiếng kêu lạnh lạnh, chấn động màng nhĩ chúng nhân.

Cả người Yến Phi tựa như từ một cơn mộng ảo trở về, tâm linh trong suốt như pha lê, không gì là không nhận biết, đồng thời cũng biết được ba địch nhân của mình đang giết mình sự tỉnh khỏi cơn chấn động, tinh thần xuất hiện những sơ hở không nên có.

Vào khoảnh khắc mà chàng bật kiếm, Yến Phi đã lui về sau ba bước, tránh khỏi chiêu công của Khuất Tinh Phụ, họ Khuất liền lập tức biến chiêu, rút tả thủ về, hữu thủ nắm lại thành quyền đâm thẳng vào mặt Yến Phi, phối hợp với bộ pháp kỳ ảo vô song, tựa như con... đang cúi người. Nếu Yến Phi không có thủ đoạn, tên Ma môn cao thủ đáng sợ này sẽ theo sát như hình với bóng, đến khi nào chàng lạc bại thân vong mới thôi.

Nếu là đơn đả độc đấu, Yến Phi đương nhiên không sợ bất cứ người nào, nhưng nếu có hai người khác toàn lực phối hợp, uy hiếp từ phía Khuất Tinh Phụ sẽ là nguyên nhân chủ yếu dồn chàng đến bại vong, bởi chàng căn bản không thể phân tâm phân thân mà ứng phó người khác.

Kinh khí trường của Vệ Nga bắt đầu xuất hiện biến hóa, tuy vẫn bao thiên phủ địa, khiến Yến Phi có cảm giác không biết vận lực vào đâu, cực kỳ khó chịu, song trọng tâm đã chuyển dịch dần sang một dải lụa không biết dài bao nhiêu từ trong ống tay áo của mũ bắn ra, dải lụa hóa thành những đường tròn to nhỏ không giống nhau, từ độ cao bốn trượng phủ xuống quần lấy cổ chàng, chỉ cần quần được một vòng, đảm bảo mạng Yến Phi sẽ ô hô ai tai từ đây.

Điện quang lóe lên nơi đầu mũi kiếm, phát ra những tiếng ì ùng như sấm nổ.

Người đón lấy kích này là Khuất Tinh Phụ, bất luận Ma công của y có thâm hậu nhường nào, đụng phải pháp quyết tối cực của tiên thiên chân khí, có thể đoạt quyền tạo hóa của thiên địa này cũng liền lập tức tiêu tán. Chỉ nghe họ Khuất hự nhẹ một tiếng, bị chấn ngược về sau, lão đảo lùi lại.

Cùng lúc đó, Yến Phi cũng giải trừ uy hiếp tạm thời của Vệ Nga, một chiêu Tiên Môn Quyết này của chàng tuy chưa thể Phá toái hư không, nhưng uy lực cũng đủ để phá hủy trường khí lực quái dị của mụ ta.

Dải lụa trong tay Vệ Nga không quấn lại được thành vòng, bắn ngược lên không, còn mụ thì rú lên một tiếng lãnh lút, cả người dịch hẳn sang một bên.

Yến Phi thâm nhủ thành hay bại đều ở khoảnh khắc này, nào dám lơ đãng, mượn thế ngửa người về sau, bắn mình lên không, vừa hay tránh được một kích lôi đình của Cáp Viễn Công phía sau. Chàng chỉ thấy sau lưng mình bỗng rất, chân khí hộ thể suýt chút nữa thì bị họ Cáp đánh tan, nhưng cuối cùng thì cũng thoát thân khỏi vòng vây tưởng chừng như thiên y vô phùng của ba kẻ quyết dồn chàng vào chỗ chết kia, cảm giác tựa như rồng về biển lớn vậy.

Nhảy lên không hai trượng, Yến Phi lộn nào một vòng, bổ xuống phía trên Cáp Viễn Công, giờ mới nhìn thấy vũ khí của lão hóa ra là một cây thiết trượng nặng cả trăm cân, sức sát thương cực lớn thân trượng đen ngòm, toát lên mùi vị của tử vong.

Còn Cáp Viễn Công không ngờ lại là một lão lùn chắc nịch.

Lão họ Cáp có năm mơ cũng không thể ngờ Yến Phi có thể thoát thân khỏi vòng vây của ba người mà không hề tổn hại, lại còn lảng không phản kích lão, nhất thời hồn phi phách tán, không nhảy lui mà lại gia tốc lao lên phía trước, cử trượng kích lên không. Động tác của lão cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ tiếc là đã chậm mất một bước.

Khuất Tinh Phụ thấy tình thế bất diệu, cả người đang lão đảo lùi ra xa đến hai trượng lập tức guồng lại, lao đi như một mũi tên.

Vệ Nga hạ thân xuống nóc nhà đối diện, điểm khế đầu mũi chân lên mái nhà, cũng bắn ngược trở lại tập kích Yến Phi.

Yến Phi lúc này tựa như hùng ung tróc thổ, Điện Luyện Hoa liên tiếp công ra ba kiếm vừa nhanh vừa độc về phía Cáp Viễn Công, tốc độ tựa như điện quang hỏa thạch.

Kiểm đầu tiên chàng dùng Thái Âm chân kinh, hóa giải chân khí nội gia trong trượng, đồng thời cũng hút chặt lấy thiết trượng, khiến y không thể nhảy tránh, kiếm thứ hai lại đối

thành Thái Dương chân khí, đẩy bật thiết trượng ra xa, kiếm thứ ba thì nhắm đúng vào tâm khẩu họ Cáp, Tiền Môn Quyết vận lên tới đỉnh điểm.

Cáp Viễn Công cũng không hổ là Ma môn cao thủ, lâm nguy bất loạn, để mặc cho thiết trượng thoát thủ bay đi, hai tay thu về trước ngực, hóa thành song quyền đâm thẳng vào một kiếm từ trên cao kích xuống của Yến Phi.

Ứng biến của họ Cáp là hoàn toàn chính xác, nếu trong tình huống bình thường ắt hẳn thừa dư để giữ mạng, chỉ tiếc là lần này lão lại gặp phải Tiền Môn Quyết.

"Xoẹt xoẹt" một tiếng, điện quang lóe lên, Cáp Viễn Công như bị tầm sét đánh trúng, cả người lao lên bắn về phía Khuất Tinh Phụ.

Yến Phi vừa chạm đất thì Vệ Nga đã lao xuống đầu chàng.

- o O o -